

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.374 van 16 september 2014
in de zaak A. 210.835/X-15.622.**

In zake : Paul DE BRUECKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN OOST-
VLAANDEREN

Tussenkommende partij :

de NV ONDERNEMINGEN JAN DE NUL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 november 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2013/0602 van 15 oktober 2013 van de achtste kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 3 december 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 15 januari 2014 . De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 juni 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Abbeloos, die verschijnt voor de verzoekende partij, juriste Kaat Van Keymeulen, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bert Van Weerd, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van verzoeker tot vernietiging van het besluit van verweester van 15 juli 2010 ongegrond en legt de kosten van het beroep ten laste van verzoeker.

4. Met het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) bestreden besluit van 15 juli 2010 verleent verweester een stedenbouwkundige vergunning aan tussenkomende partij “voor de regularisatie van gedeeltelijk nieuwe, gedeeltelijk herbouwde loodsen”.

IV. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep

5. De tussenkomende partij werpt op dat in het verzoekschrift van verzoeker “geen uiteenzetting terug te vinden is omtrent het belang”. Het verzoekschrift dient “minstens een summiere omschrijving te geven van het belang bij het beroep”. Bijgevolg zal de Raad van State “moeten vaststellen dat het beroep onontvankelijk is”.

Beoordeling

6. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij cassatieberoep instelt tegen het bestreden arrest dat “het beroep van verzoeker onontvankelijk maar ongegrond verklaarde dat was gericht tegen het besluit” van 15 juli 2010 van verweester.

7. Luidens het toentertijd geldende artikel 4.8.1 VCRO (thans artikel 4.8.2 VCRO) kan een vergunningsbeslissing worden bestreden met een beroep bij de RvVb. De RvVb heeft het beroep van verzoeker “ontvankelijk maar ongegrond” verklaard. Het cassatieberoep van verzoeker is gericht tegen de ongegrondverklaring van zijn beroep door de RvVb. In geval van cassatie dient de RvVb zich dan opnieuw over de gegrondheid van het beroep van verzoeker uit te spreken. Verzoeker heeft dan ook belang bij zijn cassatieberoep.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

8. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 16 en 149 Gw, het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem, de artikelen 7 en 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen’ (hierna: inrichtingsbesluit), de omzendbrief van 8 juli 1997 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen’, het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 ‘tot vaststelling van de nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen’, artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van de beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijke rechtsbedeling, inzonderheid schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook “strijdigheid met de goede plaatselijke ordening” en “machtsoverschrijding”.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het bestreden arrest “een duidelijke contradictie” bevat door enerzijds vast te stellen “dat verzoeker beschikt over een belang bij het verzoekschrift” en anderzijds “niet bij een bepaald middel, omtrent het gebrek aan een buffer ten westen van de loodsen”.

In een tweede onderdeel herneemt verzoeker de uiteenzetting van zijn enig middel onder de hoofding C.1.1 en C.1.2 van zijn verzoekschrift voor de RvVb en stelt hij dat de verwerping van zijn eerste middelonderdeel door de RvVb “geen (afdoende) weerlegging biedt van de argumentatie van verzoeker”.

In een derde onderdeel herneemt verzoeker de uiteenzetting van zijn enig middel onder de hoofding C.1.3 van zijn verzoekschrift en in zijn wederantwoordnota voor de RvVb en stelt hij “dat het bestreden arrest geen enkele overweging bevat dat dit onderdeel bespreekt, laat staan weerlegt”.

In een vierde onderdeel herneemt verzoeker de uiteenzetting van zijn enig middel onder de hoofding C.1.3 (sic) van zijn verzoekschrift voor de RvVb en stelt hij dat het bestreden arrest “hierover [...] niet [heeft] geoordeeld”.

9. De tussenkomende partij werpt op dat verzoeker “in essentie het middel [herneemt] dat eerder was opgeworpen voor de [RvVb]”, dat de Raad van State “niet opnieuw de wettigheid kan of mag onderzoeken van het besluit van [...] 15 juli 2010” maar nagaat of de RvVb “zich correct van zijn rechterlijke taak heeft gekweten” en dat de RvVb “de beginselen van behoorlijk bestuur of de wetgeving omtrent de motivering van bestuurshandelingen” niet dient na te leven en evenmin “gebonden [zou] kunnen zijn aan een omzendbrief”. De tussenkomende partij besluit dat het middel van verzoeker “onontvankelijk [is] in zoverre het de schending van deze bepalingen en beginselen inroept”.

Beoordeling

10. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaken zelf”. In zoverre de middelonderdelen de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak door de RvVb bekritisieren, is het middel onontvankelijk.

11. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van

State' moet het verzoekschrift "een uiteenzetting van de cassatiemiddelen" bevatten. Onder "cassatiemiddel" moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden jurisdictionele beslissing geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder "uiteenzetting" van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

In zoverre verzoeker in het enig middel de schending aanvoert van een andere rechtsregel of rechtsbeginsel dan deze vervat in artikel 149 Gw, laat hij na in het verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

12. Het bestreden arrest besluit dat verzoeker zijn belang bij zijn beroep "voldoende concreet aannemelijk" maakt op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift van verzoeker "dat er geen sprake kan zijn van enige esthetische functie van de bufferzone als [hij] vanaf het einde van [zijn] tuin op minder dan 10 meter uitzicht heeft op een muur van bijna 13 meter". Het bestreden arrest oordeelt verder dat het onderdeel van het enig middel met betrekking tot "het gebrek aan een buffer ten westen van de loodsen" niet ontvankelijk is omdat het geen betrekking heeft op zijn individueel belang en verzoeker "op generlei wijze aan[toont] rechtstreeks[...] of onrechtstreeks hinder te kunnen ondervinden [...] van de [...] beweerde afwezigheid van deze bufferstrook" en "nergens aan[geeft] in welke mate [hij] een belang zou kunnen hebben bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, enkel en alleen op basis van deze beweerde schending".

Door aldus te beslissen bevat het bestreden arrest geen tegenstrijdigheid in de motieven en schendt het bijgevolg niet artikel 149 Gw.

13. Het bestreden arrest verklaart de drie middelonderdelen van verzoeker met de volgende overwegingen ongegrond:

“De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing vermeldt dat de woning van de verzoekende partij zich nog net in woongebied bevindt, daar waar haar ten zuiden van de woning gelegen terreindeel in industriegebied is gelegen, en verder dat er zich tussen de vergunde percelen en de noordelijke rand van het industriegebied waar deze grenst aan het woongebied, een strook bevindt die in zijn volledige breedte ruim 29m bedraagt, afstand die volgens haar in verhouding staat tot de hoogte (12,7m) van de vergunde gebouwen. Gezien het niet-milieubelastende karakter van de betrokken activiteit in haar plaatselijke context, kan, luidens de bestreden beslissing, deze strook als voldoende beschouwd worden voor de overgang tussen woongebied en bebouwing in industriegebied.

De Raad oordeelt dat de bestreden beslissing niet klemmt met de artikelen 7 en 14 van het inrichtingsbesluit nu de bestreden beslissing vaststelt dat er *de facto* een overgangsgebied tussen de verschillende bestemmingsgebieden aanwezig is, en geargumenteed oordeelt dat deze als voldoende kan worden beschouwd als bufferzone tussen het woongebied en de vergunde bedrijfsgebouwen.

De Raad merkt verder op dat de inrichtingsomzendbrief geen verordenende kracht heeft. Het aanvoeren van een schending ervan kan derhalve niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Terzijde stelt de Raad overigens vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk verwezen wordt naar de toelichting die de omzendbrief verstrekt omtrent de bufferzones binnen industriegebieden, en tevens dat het perceel waarop de aangevochten beslissing betrekking heeft, overduidelijk geen randperceel vormt aan de noordzijde van het industriegebied. De voor de hand liggende suggestie in de omzendbrief dat voor randpercelen de bufferzone wordt vastgesteld in de vergunning is hier derhalve niet dienstig.

De Raad merkt ten slotte op dat het geciteerde RUP-besluit, wat deze bepalingen betreft, niets wezenlijks wijzigt of toevoegt aan het inrichtingsbesluit, in zoverre dat bufferzones moeten aangelegd worden binnen het gebied dat ze noodzakelijk maakt, en dat ze gebiedsspecifiek moeten ingevuld worden.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

[...]

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ingaat op de in de omgeving bestaande toestand en deze ook beschrijft. Verwijzend naar het inrichtingsbesluit en de inrichtingsomzendbrief constateert ze het bestaan van de overgangsstrook binnen het industriegebied, stelt ze vast dat die deels gelegen is op de eigendom van de verzoekende partij en dat diens woning zich net in woongebied bevindt, en oordeelt ze dat deze strook gezien zijn breedte in verhouding staat tot de hoogte van de gebouwen en als voldoende kan worden beschouwd als overgang tussen het woongebied en de bebouwing in het industriegebied. Zij houdt daarbij tevens rekening met het niet-milieubelastende karakter van de gebouwen en hun industriële bestemming in functie van bouwnijverheid. In de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening gaat ze tevens in op de inpasbaarheid van de gebouwen in dit deel van het industriegebied – gegeven de historisch gegroeide situatie daar het grotendeels een herbouw van bestaande industriële gebouwen betreft – en op de configuratie van de gebouwen waardoor naar de woonomgeving geen abnormale hinder wordt

veroorzaakt. De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad oordeelt dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

[...]

Vooreerst is het de Raad onduidelijk waarop de verzoekende partij doelt met ‘machtsoverschrijding’. In de mate dat ze hiermee zou bedoelen dat de verwerende partij buiten haar bevoegdheid zou gehandeld hebben, of anderszins de regelgeving zou geschonden hebben, faalt dit middelonderdeel. Nergens reikt ze de Raad immers enig argument aan dat zulks aannemelijk maakt.

Evenmin kan de Raad uit het verzoekschrift opmaken wat de verzoekende partij bedoelt met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de mate dat ze hiermee beweert dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid, of niet gesteund zou hebben op werkelijk bestaande en concrete feiten, faalt ook dit middelonderdeel om dezelfde reden.

Voor wat de motiveringsplicht aangaat verwijst de Raad naar wat hoger wordt uiteengezet omtrent het niet-verordenende karakter van de inrichtingsomzendbrief, en omtrent de beoordeling van de in de omgeving bestaande toestand en van de goede ruimtelijke ordening. Hieromtrent stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven veruitwendigt waarop ze is gestoeld, zoals voorgeschreven door de Formele Motiveringswet, en verder dat ook het beginsel van de materiële motiveringsplicht, luidens welk elke administratieve beslissing moet gestoeld zijn op rechtens aanvaardbare en deugdelijke motieven, niet is geschonden.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.”

Het bestreden arrest zet aldus duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteen die de RvVb ertoe brengen alle middelonderdelen van verzoeker als ongegrond af te wijzen.

Door aldus te beslissen is het bestreden arrest niet behept met een gemis aan motivering en schendt het bijgevolg niet artikel 149 Gw.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien september 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust